

nem arra gondolni, hogy az Atya az első ember csontját emelte ki ahhoz, hogy egy második embert teremtsen. Hatalmas erejét e – szimbólummá növekedett – szakrális ténynek most sejteti igazán, s e szónak: csont, a törékeny, fönntartó, tiszta, megtömördött egyszerűségét. A csont nem kő. Sosem lehet az... Emberi liturgia zajlott, letompított szenvedéssel, korlátok közé szorított vérzéssel, de áldozati körülmények között, s tudós, bravúros, testvéri cselekedetek hálójában.

Jézus nem tartott előadást semmiről. Arról sem, miben áll a szenvedés; szenvedett. Hallgatott róla. A műtött ember rossz csontdarabja koppan egy

edény alján. A hangból ítélve többre-teses vagy vastag műanyag aljzaton. Ez az ember koppanása is. Az ember a maga teste, a betegsége is ő. Az orvos, akarja vagy sem, mindig teszi a jézusit, mert elszántan s könyörülettel gyógyít. Nem csak elromlott testet vagy testrészt, hanem magát az életet gyógyítja. Tanulta, tehát ezt műveli, de ez az indoklás csekély ahhoz képest, ahogyan önkéntelenül is pazarolja energiáit. Látszik a járásában, a mozdulataiban, a tekintetében, így méri föl és látja át az esetet, így rekonstruál egy kékre-dagadtra püfölt arcot, hallgatja végig a részeg dagadását, néz alá az ágynak, teli van-e a kacsza vizelettel, kérdez rá valakire: na, hogy van?

„Menjetek és gyógyítsatok meg minden betegséget”, kire nem vonatkozik ez? Arra is, aki műtét alatt a beteg feje mögött áll (mert „már nem fért oda a metélők közé”), és figyelemelterelő, épületes marhaságokat duruzsol a fülébe: „Tudja-e, öregem, hogy egyesek összekeverik a camembert” – sajtféleség – „a kan emberrel? He-he!” Ez a he-he, ez betett, muszáj fölnevetni. Igen, komolyan hiszem, hogy ez is a liturgia motívuma, ez a he-he... Gyógyíthatunk mindnyájan. És (mert?) betegek vagyunk mindnyájan. Mivel egyetlen emberszakos, általános Orvosunk van. Hozzá járunk szakvizsgára, kikerülhetetlenül Hozzá. Vége-hossza nincs processzióban.

BARNA T. ATTILA

Ügyelet

*Toltam végig a folyosón,
toltam lassan az exitet.
Ősz lopózott az udvaron,
hullni kezdtek a levelek.*

*Nő volt. Az agyonfoltozott,
fakózöld lepedő alól
kilógott csapzott haja.*

A Nap

besütött a nagy ablakon.

*Alig múlt ötven. Messziről
hozta mentő. (Sziréna szólt.)
Az intenzíven még felült,
kiadta, ami benne volt,*

*aztán visszadölt megadón,
szótlanul hagyta, hogy vigyem,
vigyem csak, hova akarom.
Indult a műtő odalenn,*

*kicsomagolták a sterilt
a műtősnők, csap zubogott,
csillogtak okos műszerek.
Az orvos bemosakodott.*

*Visszafelé a négy kerék
zörgött, zörgött a folyosón.
Ketten voltunk csak, ő meg én.
S az ősz, már kint az udvaron.*

*Az osztályon épp nyitva állt
a nővérszoba ajtaja,
kiszállt rajta és elkísért
friss kávé sötét illata.*